

Ca Cetatea...

Flavius Laurian Duverna

Ca Cetatea...

Ca cetatea pe un munte
Din pietre tari construită,
Și pe stâncă fiind clădită
Și cu scară, și cu punte,
Casa mea-mi este zidită.

Și furtuni, dacă-ar veni
Bătând tare peste case
Cu putere s-o descoase,
Din loc nu mi-o va urni
De-ar izbi-o-n avalanșe.

Temelia-i stă pe stâncă,
Stânca eternă-I Hristos,
Domnul vieții, victorios,
Și săpărea ei e-adâncă
Pân' la cremenea de jos.

Prin răbdare și-umilință
Am putut cu greu săpa,
Casa pentru-mi aranja,
Și-am zidit cu sânguință
Astfel de-a nu se surpa.

Și vânturi mari și furtuni
De-ar lovi-o cât ar vrea,
Din loc nu o vor mișca,
N-o va azvârli-n genuni
Că Scut îmi e Dragostea.

Casa mea, tare rămâne
Și-oi primi în ea cu drag
Pe-orice călător pribeag,
Pe oricine, ce îmi spune
Că vrea a-i trece de prag.

Flavius Laurian Duverna